

Monte Carlo.

Ant. Škrivan.

Jen ten, kdo nikdy v skrytu své duše nezatožil po mrzkém mamonu a nepodleh jeho démonu, ať hodí po mně kamenem. Těch lidí však bude asi málo a je-li někdo, ať ještě soudí shovívavě, ať zkoumá polehující okolnosti. Tak tedy krátce a dobře: jednoho dne mne posedly dvě touhy nahnaly: mít peníze, hodně peněz, což jistě není nic nemoudrého. Druhá touha byla: až budu ty peníze mít, že si koupím flobertku, se kterou budu pak chodit a střílet. Je pravda, jednu stříelnou zbraň už jsem měl. Byla to pistole, kterou jsem sám a zajisté velmi důmyslně sestrojil. Vzal jsem dutý klíč, byla hlaveň. Na té propiloval jsem díрку, to byla pánevka. Hlaveň pak jsem umístil do zahnuté pažby, kterou jsem s nemalou námahou i umělostí a s použitím dvoukrejcarové kudy zhotovil ze zahnutého kofeina pařezu. Střílela dobře, přes to, že se musil prach zapalovat sirkou na pánevce. Skryval jsem drahoceennou zbraň velmi úzkostně, přechovával jsem ji na nejručnějších místech, brzy zde, brzy tam. Nebylo nouze o záškodníky, kteří o ni ukladali. Proto vytahoval jsem ji z úkrytu jen velmi opatrně a před střeleckou produkci. To byla hotová slavnost vědycky, které se účastnilo půl kopy kamarádů. Od té doby, co věděli, že mám pistol, dívali se na mne velmi uctivě, a když jsem před užaslymi zraky vystře-

lil po prvé, neměl jejich úžas konce. Tento úžas pak způsobil nejbledší závist. Byl jsem několikrát i varován, že se sází po mé pistol. Nebyla nikde už teď bezpečná, proto jsem ji poslední čas nosil u sebe, v plátěném pytlíčku na nádech. I ten pytlíček byl mým vlastnoručním výrobkem. Ale právě tato opatrnost se jí stala osudnou. Jako dnes vidím ten památný den. Bylo krásné jarní jitro, do školy bylo času dost a proto, aby šla chvíle, jsme hráli o knoflíky. Štěstí toho dne mně přálo přímo nestydatě. Otáhl jsem všechny své kamarády, z nichž někteří v hráčské vášni a zůřivosti si uřezali knoflíky i od kalhot. Všechno jsem vyhrál. Zesinalé a bledé stály tu mé ožebračené oběti, když v tom zavvonili ve škole.

"Konec hry!" prohlásil jsem radostně.

"Aha, když jsi vyhrál, tak konec hry!" křičeli hráči.

"Vždyť už zvoní!"

Hrnuli jsme se do školy. Na chodbě přitočil se ke mně jeden z nejvíce obehnaných a zasyřel mně do uší:

"Nedá-li mně dva tuety knoflíků, tak na tebe něco povím panu učitel!"

Zachvěl jsem se. Dva tuety knoflíků, jaká to ohromná suma! Toť jsou celé dva krejčary, neboť tuet knoflíků se prodával za krejčar; kopa bobů byla také za krejčar. Ceny byly pevné a běžné. Takovou sumu chce ten bídník vyděrat. Ale zať? Co na mne ví? Mohl sice vědět všechno — Hlil jsem také náruživě v noční šňůry na ryby v řece, což bylo před užaslymi zraky vystře-

ci. Ale jak velké bylo asi jeho tajemství, že žádá sumu tak nesmírnou? Toť jako by věděl na mne zrádství nebo loupežnou vraždu. Rozhořčen tímto vyděračstvím, odbyl jsem bídáka:

"Nedám nic!"

"Budeš litovat!" varoval.

Pokřčil jsem rameny. Kéz jsem tak nečinil, kéž jsem raději, třebaže se srdcem zkrvavělým, bídáka uplatil! Stalo se něco, co jsem opravdu nečekal. Sotva jsme usedli po modlitbě do lavice, zvedl nicma ruku a hlásil se.

"Co pak si přeješ, Horáčku?" otázal se učitel.

Hrkl ve mne. Není pochyby, teď bídny udavač promluví, poví, co ví. Taký pověděl:

"Tady Tonda má pistol, pane učitel!"

Zachvěl jsem se. To jsem přece nečekal. Pan učitel mírně se zamračil a povídá:

"Toníčku, je to pravda?"

"Ne," řekl jsem krátce a drze. Ale v tom už celý sbor zrádečů zajel:

"Má ji, má!"

"Kde?" tážal se pan učitel.

"U sebe!"

Vstal jsem nyní vítězně a vykročil z lavice k učitel, obrátil jsem všechny kapsy na ruby a zvolal:

"Tak kde pak je to?"

Ale stalo se něco, co jsem nečekal a co dokázalo, že je Horáček schopný každého lotrovství. Vyskočil totiž z lavice, skočil ke mně a rovně za nádra, kde jsem drahoceennou zbraň úzkostně choval. Okamžitě jen urvalo, zmoenil se plátěného pytlíčku s pistolí a třepetaje jí před očima všech, zvolal s pekelnou škodolibostí:

"Co pak je to?"

Zostal jsem zdrcen, usvědčen, úplně bezbranný proti této neuvěřitelné podlosti. Chvilí jsem stál s očima sklopenými, nevěda, co počít, až mne konečně hlas učitelův vyrušil:

"Toníčku, Toníčku —"

Sotva jsem si troufal pozvednout k panu učitelu zraky. Díval se na mne se smělou hněvou a lítostí:

"Hochu, ty lžeš, to jsem si ne myslel. Ukaž, pistolku, zahodíme ji a tatínkovi dáš ode mne psaníčko."

Hrozná věc. Přijdu o svou drahou pistol a tatínkovi dám od pana učitele psaníčko. Těhle korespondence mezi panem učitelem a tatínkem jsem nebyl velkým přítelem. Neboť ku podivu, jako by shodou zvláštních okolností, kdykoliv jsem takové psaníčko přinesl, vždycky jsem dostal od cesty z otevískové pečli ve a vždy láskyplně ruky odměnu, že jsem se pak dva dny drbal na zádech. Bývalo mně pak velmi divno, ti dva co si to píší a proč tak často se píše a proč zrovna já mám dělat při té korespondenci tak skvěle placeného listonoše.

Oh, svět má mnoho tajemných záhad!

Otevský podíl, který jsem hotově a správně obdržel bez kolikované kvitance, mrzel mne dost. Ale co to bylo všechno proti ztrátě pistole! Horáček, bídny udavač, triumfoval. Však on to byl, který nejvíce po ni slídlil, usiloval ji dostat. Nabízel za ni jednou sumu zrovna šlehou — stříbrný šesták! On to mohl dělat, protože ministroval. Oddolal jsem svůdně, Horáček hleděl se pak zmocnit pistole třeba za cenu zločinu — ukrásti ji. Ale protože jsem byl varován, nosil jsem ji na holém těle. A když nemohl nijak, rozhodl se, že ji nebudu mít on, ani já a udal mne. Tenkrát po prvé pocítil jsem celé bídáctví de-moniasta. Ale neměl Horáček dlouho triumfováno nade mnou. Připravoval jsem jiné překvapení. Pojal jsem úmysl poříditi si novou zbraň, ale žádnou krátkou pistol, ale pušku, skutečnou pušku! Viděl jsem pana fořta, jak z dlouhé chvíle stříl na zahrádě a malý, roztočil pušku vrabeč s ostřehavostí, která mně odjakživa slabila, jsem přistoupil k němu a poprosil ho, aby mně dal si stříbiti. Chvilku na mne koukal, pak se usmál, podal mi pušku a pověděl, ukazuje na vráběčáka na vlně:

"Tak si stříl, ale dobře gál!"

Vystříbil jsem a vráběčák, jako by byl doplašen, padl k zemi.

50,000 KNĚH

ZDARMA MUŽŮM.

Ma Cenu \$10.00 Pro Každého Postiženého Muže.

Pak-liže trpíte kteroukoliv nemocí mužům tak vlastní, tedy Váš žádáme, byste si dopsal o její a těchto obilivuhodných knih. V té se jednoduchým a srozumitelným způsobem píše, jak každý muž trpící otravou krve, životní slabostí, povšechnou ztrátou síly, rheumatismem, nemocí ústrojí, žaludku, jater, ledvin aneb nemocí měchy, může býti trvale vyléčen ve svém vlastním domově. Jste-li zklaman a zvraven poněkud na oběti, tu tato "Zdarma Knihu Mužům" bude mít pro Vás cenu sta dolarů. Proč Vám proč trpíte a jak můžete opět nabýti svého a trvalého zdraví. Tisíce mužům vraceno bylo dokonalé zdraví a možnost za pomoci této cenné knihy. Jest to skladiště vědomostí a obsahuje právě to co každý muž vědět má. Pamatuje že tato kniha jest naprosto zdarma. My zaplatíme postovné. Oddávejte tento "ZDARMA KUPON" a zašlete nám ho dnes a my Vám zašleme jeden výtisk této cenné knihy úplně vyplacené.

ZÁŠLETE DNES TENTO KUPÓN NA KNIHU ZDARMA.

DR. JOE LISTER & CO., B. 706 Northwestern Bldg., 22 Fifth Ave., Chicago.

Pánové — Zajímám se o Váš nabídku, "Knihu zdarma" a tešlo by mne, kdybyste mi ihned jeden výtisk zaslali.

Jméno.....

Pošta..... Stát.....

MODNÍ SVĚT.

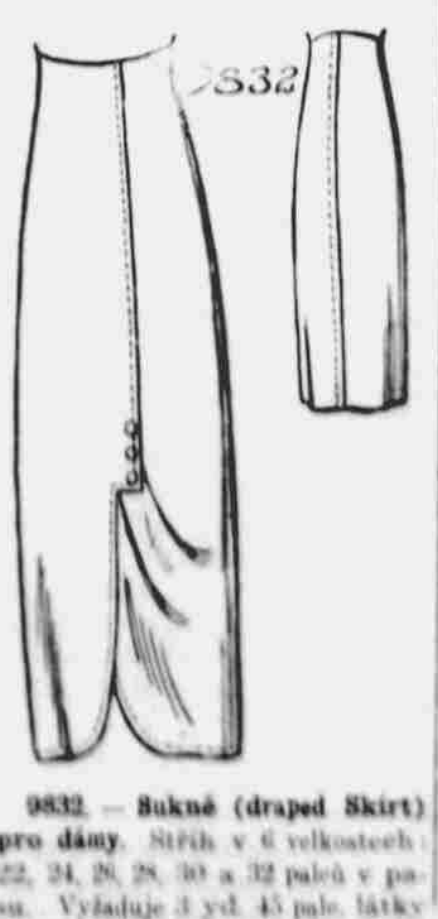
9554. Spodní živůtek (corset cover). Stříh v 6 velikostech: 32, 34, 36, 38, 40 a 42 palců přes prsa. Vyžaduje 1/4 yd. 36-palc. látky na 36-palc. velikost.

9569. — Šaty pro dívky. Stříh ve 4 velikostech: 8, 10, 12 a 14 roků. Zapotřebí 3/4 yardu 40-palcové látky na velikost 10 let.

9367. — Domáci šaty pro dámy. Stříh v 6 velikostech: 32, 34, 36, 38, 40 a 42 palců přes prsa. Jest potřeba 5 1/2 yardu 44-palcové látky na 36-palcovou velikost.

9332. — Sukně (draped Skirt) pro dámy. Stříh v 6 velikostech: 22, 24, 26, 28, 30 a 32 palců v pasu. Vyžaduje 3 yd. 43-palc. látky na 26-palc. velikost.

Upozorňujeme naše oběratele, aby při objednávce vzorů stříhů neopomenuli udati mimo naznačeného čísla ještě míru aneb stáří.

Každý, kdo sobě předplatí na některý z našich listů, obdrží jeden modní vzorek stříh úplně zdarma. Další vzorky za 10c jeden.

"K čertu," pravil pan fořt, "dobře střílš, hochu!" A pohladil mne. Vzal jsem vrabeč a s touto mrtvou trofejí první to svou kofistí, jsem chodil po vsi a každému ho ukazoval. V duši pak usílila se mně přímo nevykofitelná touha takovou flintu mít. Co pak může asi stát? Pan fořt to bude vědět. Zeptal jsem se ho a on odpověděl, jako by nic — klidně:

"Ale, jen desítku!"

U něho to bylo "jen", ale mne to ohromilo. Jako by zvonil umíráčkem všem mým snům. Takto na knoflíkách a bobech jsem měl jmení nesmírné, ale desítku? Kdež pak! Ale mít ji musím, musím. Co kdybych tak šel ministrovat? Zmínil jsem o tom panu farář. Ten žv nepotřebuje.

"Tak stavět kuželky," povídal mu. "Byl zřejmě překvapen tímto skokem od bohoslužby ke kuželkám. Ale usmál se pak a povídá:

"O tom by se dalo mluvit. Ted o prázdninách budeme koulet i ve všední dny. Mohl bys vypo-máhat?"

Vypomáhat! Tedy jen jaksi provisorně, když není jiný po ruce, žádná definitivita. Ale vzal jsem i to a nastoupil jsem dráhu stavitelskou. Horáček mohl pak nout zlosti a vztekek, což však dělalo mně zase dobře. Přišel pozdě, chtěl taky, ale už jsem to měl já. Ostatně má bohaté příjmy jako ministrant, i tohle by chtěl polknout nenasytný mnoho-obročník! Své nové povolání jsem plnil k všeobecné spokojenosti a váček, který jsem si za tím účelem ušil, jal se brzy plnit krejčárky. Někdy do té mědné společnosti přibýlo i stříbro. To když pan farář nebo pan fořt udělali "všech devět", dávali po stříbrném šestáku.

Rozumí se, že tyto poklady jsem nenechával jen tak zloha a nazdarbůh někde ležet. Pečlivě jsem je schovával — lidé jsou všelijací a Horáček je schopn každého zločinu. Jen když jsem byl úplně sám, jsem si dopřával rozkoše lakonce, který se hrabe ve zlatě. Já arci jen v mědi, tu a tam nějaký šesták. Přes to jmení mé rostlo a když prázdniny se chýlily ke konci, měl jsem pytlík plný. Až se mně blava zatočila, bylo také proč. Vždyť ne-scházelo mnoho do pětky. Byly zaslouženy dosti těžce ty poklady. Stavění kuželek není žádná sinekura, člověk se naučbá, až bolí hřbet. Při tom, jak jsem šle-dal, to není také postavení sociálně nějak vážené, neboť jsem musil spolknout tituly dost všelijaké. Hlopnout pitomý kluk ne-bylo ještě to nejhorší. Ale to všechno nemohlo otrávit rozkoš, kterou jsem pociťoval ze svého nesmírného bohatství. Přece však scházela ještě celá pětka druhá, abych si mohl koupiti takovou pušku, jako z ní pan fořt stříl vrabeč. Kde vať tu pětku? Půjčovat svůj kapitál na úroky? Kou-u? Kamarádi byli v té příčině velmi slabými hypotekami!

Za těchto úvah nachlelo posvi-čení. Je vždycky první neděli církevnou na Anděle strašné! To posvičení ještě za mého dětství se slavvalo velmi hloubo. Přijeli spousty cizích lidí, hosti, přišli i kramáři, kteří rozbili na náves své krámy. Jeden z těchto ko-bovářeb kramářů se avlákto lail od ostatních. Neměl žádného zboží. Jen stál postavil na něj posáhl talíř a vedle talíře pár rozdělený na několik pol, ozna-

nych tečkami od jedné do pěti. V ruce měl pak kostku vrtvoun, která byla pětiboká a na boecích podobně označená tečkami, jako papír na stole. Na ten papír lidé sázeli. Když obsadili, kramář vzal vorlíčka, jak jmenoval totiž kostku a roztočil ho. Když kostka přestala se točit, lehla na bok a ukázalo se číslo! Kdo měl na to číslo vsazeno, bral pětina-sobnou výhru.

Bylo krásné odpoledne posvi-čenské, když jsem se namanul k tomuto člověku. Upoutal mne už svým podivným vzezřením. Byl zrzavý jako líška, pihovatý, na hlavě špičatý klobouk a přem. Když ho byl viděl nebožtík mistr Schweiger, byl by si ho jistě nakreslil. Neboť zrovna jako tehle člověk vypadal krysář, kterého Schweiger nakreslil. A měl-li krysář konzelnou píšťalu, za kterou musily všechny mysli, měl tehle jeho bližence úžasnou hubu, kterou líkal k sobě lidi jako slep. Křičel:

"Tak blže, blže, panstvo, kdo chce zbohatnout? Tady může, ať nemám už nic, všechno dám vy-brát. Vorlíček, pčáček, kobyla, sešláček."

Lidé se hrnuli k němu jako sle-pí a sázeli. Vorlíček vrčel, kram-řář pořád vykřikoval:

"Kdo potřebuje peníze? Tady jsou!"

Škublo mně to celým tělem. Kdo potřebuje peníze, tady jsou. He, jaká příležitost získat dru-hou pětku. Rozzechvěni dosud ne-poznané se mne zmocnilo, odběhl jsem domů na půdu pro své po-klady a za chvíli třesoucí se ru-kou jsem položil první sázku. Zrzavý kramář mne pohladil, usmál se a obrácel k lidem, jako by mne dával všem za vzor, vykřikl:

"To je hodný, kurážný chla-peček!"

Zapřýl jsem se pčehou, ta po-ehvala mne dojala tak, že jsem ukázal kramáři celý pytlík. — Usmál se na mne, ale zdá se, že ještě více na pytlík. Hlavou mně proběhlo, jaký ten kramář je hodný člověk, že tak je vřidný ko-mně, cizímu chlapeč. A skutečně nelhal, vyhrál jsem několikrát — ale jen několikrát, pak se karta obrátila.

Byl večer, krásný večer, jako byl krásný před tím den, ale když slunce toho památého dne se klonilo k západu, nebylo v něm srdci krásné. Usmívavá tvář kram-řárova se mně zdála podobná kterémusi loupežníkovi, kterého jsem byl někde viděl na obrázku. A ve své ruce jsem tiskl pytlík, ano, pytlík, ale prázdny! Výt-ček tolika lopotení byl ten tam, do haléře všechno pryč. Seděl jsem jako zdrcený, ožebraň, ni-lionát, jen v Monte Carlu ucehal celý svůj majetek a po kterém vztahuje už paže přisera bílý, u-kaazuje mu možnu lebráčkou. Všechny sny byly zahity, krásná

flobertka v tu chvíli byla vzdá-lena od nekonečna. Ne, nesty-dím se říci: hoře jsem plakal. A v tu chvíli stalo se něco hroz-ného. Ten strašlivý člověk, kte-rý mne připravil o celé jmení, vida mne plačícího, přistoupil ke mně a jako by mne jakživ nebyl viděl, pravil s protivným souci-tením:

"Tady nějaký chlapeček pláče — co pak se mu stalo?"

Zafal jsem pčst, byl bych ho udeřil. Ale drydník krácel k své-m vozu, spokojeně potpěpáváje pytlíkem, ve kterém zvonily mě-mozoly. A pořád jako by v té tváři brál úšklebek a jeho rty jako by opakovaly:

"Tady nějaký chlapeček pláče — co pak se mu stalo?"

Od té doby jsem nehrál, snad to byla zdravá zvyučení. A flo-bertku jsem dostal přece. Šel jsem k břímování, pan fořt byl za kmetra. A kdo popíše mou ra-dost, když mně jako dar kmo-trovský daroval krásnou novou flobertku! Měl jsem z ní radost. A napadlo mne, první koho bych z ní skolil, že byl by nějaký kramář-vorlíčkář. Ale to už byl přes hory a doly a oškubával hlupáky jinde!

Výraz sešlosti.

Na otázku, jak jsou starými, mnozí zdráhají se odpovědět: ne snad proto, že by se styděli za počet let, jež prožili, ale protože vědí, že vypadají příliš sešlymi, předčasně sestárlými. Toto před-časné sestárnutí bývá následkem toho, že játra jejich nepracují, jak by měla, že začínají pokrmů z dlouhohavým. To bývá zaví-něno nedbalou životosprávou, sla-bým pohybováním se, nedostatečnou prací tělesnou, nepatřným pohybem na čerstvém vzduchu. Tu obyčejně nastane nechuť k jí-dlu, zácpa, žlutavá pleť, slabost. Nejlépe pak pomůže Trinerovo Léčivé Hořké Víno, jež rychle pročištní vnřitnosti, učiní krev čis-tou a bohatou a s ní i pleť. Jest výborným v chorobách jater, ža-ludku a střev, jakož i v slabosti a nečistotě krve a v nervositě. V lékárnách. Jos. Triner, velko-vyrobitel, 1333-1339 S. Ashland ave., Chicago, Ill. Trinerův Li-niment zažene všechny bolesti re-matické i neuralgické, křeče a o-toky. Adv.

Sloup a Mirácký

vlastní prvotřídy moderní zařízení

HOSTINEC

v č. 1268 So. 14. St. Omaha

Vlastní dráha libery. Travní píseň a nejlepší dostav. 53 stánek na noc. Telefon Douglas 7457. 20-15

DR. J. C. SOUKUP,

ZUBNÍ LÉKÁŘ

Telefon: Douglas 130
201 Paxton Block (roh 16. a Farnam-OMAHA, NEBR.

Vzhůru Krajané, do Wisconsinu!

Oznamujeme Vám, že jsme nyní otevřeli novou kolonii, podle jménem — Nová Vlna. — kde vlastněme 73,000 akřů té nejlepší země a tu Vám prodáme od \$10.00 za akř, na splátku na osm roků. My jsme majitelé těchto pozemků a, jestli chcete koupit laciný a první třídy pozemek, zde máte k tomu příležitost, koupit na malé první splátky. My Vám prodáme pouze tento násle 10, 40-akřových farem, na kterých stojí již nový důmek, za pouhých \$100.00. Na to položíte buď \$50.00, aneb \$100.00 a zbytek můžete spláceti po 8 roků, dle možnosti. Zde máte tu nejlepší příležitost, ja-ká se vám kdy naskytne, pomoci sobě ku tak lacině farmě a domovu. Píšte o mapy a popis naší nové osady, jsou zdarma.

GOOD LAND-COMPANY, Phillips, Wis.

John Schauer, český tlídač. 29-17